

Dolça carta paternal

Elisabet Fernández -- Batxillerat

Quinze anys de la meva vida i semblava mentida que haguessin passat tan ràpid però ahora tan lents. El meu aniversari havia arribat. Des dels meus quatre anys havia faltat algú a les meves festes d'aniversari, i sabia que un cop més tornaria a faltar, que ningú més veuria a aquella persona ni sentiria la seva presència. Ha sigut difícil seguir endavant sense ell. Tots els meus amics havien gaudit d'aquesta figura paternal, però jo no la tenia. Va morir a causa d'un càncer quan jo era petita, però no recordo tots els moments que vaig poder disfrutar amb ell, tot i que si pogués els tornaria a repetir. Qui més falta ens fa és qui no pot estar amb nosaltres.

La meva mare va venir a portar-me l'esmorzar al llit juntament amb una capsa embolicada en paper de regal. "El primer regal del dia" pensava emocionada. Em va felicitar i em va dir que m'esperava a la cafeteria de davant de casa. Jo, més contenta que sempre, vaig obrir el regal amb ganes i em vaig trobar amb una clau antiga i un rellotge de pell que em va encantar. No aconseguia associar amb res la clau, mai l'havia vist. Vaig prendre'm l'esmorzar, em vaig arreglar i em vaig dirigir al traster de casa ja que era l'únic lloc on podien haver-hi capsas antigues. Després de mitja hora buscant, vaig topar amb un cofre on la clau hi encaixava perfectament, com un trencaclosques. Era rosa, molt del meu estil, i de seguida vaig pensar que era alguna classe de regal. Vaig obrir-lo i l'únic que em vaig trobar va ser un sobre i un regal embolicat. Vaig agafar el petit cofre i me'n vaig anar a la cafeteria on es trobava la meva mare.

Vaig arribar i el primer que li vaig preguntar a la meva mare va ser de qui era el regal. Ella em va respondre amb els ulls plorosos que era d'ell, que era del meu pare. Abans de morir ell em va deixar un regal pels quinze anys, un pels divuit, i així successivament per diferents dates suposadament importants a la meva vida.

No hi havia ningú a la cafeteria, estàvem soles i podíem parlar tranquil·lament, però la meva mare em va demanar que llegís la carta i així ho vaig fer.

"Estimada Alícia,

Ho sento, no podré arribar a veure't créixer com a persona tan com m'agradaria. Tranquil·la, tu més que ningú saps que mai et deixaré sola. Quan llegeixis això tindràs quinze anys i no volia que et donessin una carta així abans perquè pot ser no hauries entès el càncer que patia o la meva mort.

M'estic morint Alícia, ho sento dins meu. El que em sap més greu és no poder estar al teu costat aconsellant-te sobre els estudis ni abraçant-te quan et trenquin el cor.

Sé que en més d'una ocasió hauràs volgut abandonar-ho tot, però recorda que de petita sempre et deia que tu ets una lluitadora i sempre has de seguir endavant per molts obstacles que es presentin.

Somriu sempre

És difícil escriure això, princesa. M'agradaria trobar paraules que us fessin sentir millor, tan a tu com a la teva mare, tot i que sé que per molt que digui que no vull que us fiqueu tristes, us hi ficareu igualment. Vull donar-te consells, ara que ja ets adolescent i sé que podràs entendre'ls.

Estudia, fes el que t'agradi però estudia. Estudia perquè arribarà un dia en el que t'hauràs de dedicar a allò que realment t'agradi.

Sé que en algun moment els nois et semblaran uns pesats, però poc a poc hauràs anat veient que t'agraden més i no m'equivocaré, si dic que seràs preciosa i més d'un noi et voldrà. Però sius plau, petita meva, queda't amb qui realment s'ho mereixi.

La família és important, vida, molt, molt important. Sé que ara que ja ets adolescent tindràs i hauràs tingut problemes amb la teva mare però tingues sempre present que ella t'estimarà sempre, que l'amor d'un pare i d'una mare és etern i que estem orgullosos de la preciosa princesa que va sortir fruit del nostre vertader amor. Sius plau Alícia, cuideu-vos mútuament, no discutiu i intenta entendre que el que farà la teva mare ho farà sabent que serà el millor per tu.

Pensa que físicament no podré estar amb tu, però saps de sobres que si pogués hi estaria. Estic amb tu Alícia i seguiré estant quan el meu cor deixi de bategar. Sempre em tindràs amb tu, sempre t'observaré.

I el més important: somriu. Aquest somriure que tens, aquest riure tan contagiós és capaç d'alegrar-me fins i tot els dies més tristos. Tu i la teva mare sereu sempre les joies de la meua vida i em seguireu alegrant sempre allà on jo vagi a parar.

T'estimo princesa, feliços quinze anys. No vull que ploris ara, només vull que sàpigues que estic amb vosaltres. Felicitats i disfruta de la vida. Us estimaré sempre.

Del teu pare.

P.D. Recordes quan estàvem en aquesta cafeteria i tu no eres conscient de que s'acabava poc a poc la meua vida? Vam fer un dibuix junts, reina. Espero que t'agradi el regal.”

No podia creure que el meu pare hagués deixat regals i aquella carta per mi. Les llàgrimes sortien dels meus ulls. També sortien dels de la meua mare. Vaig recordar que en aquella cafeteria, a la que anava cada dissabte a prendre'm un cafè, era el lloc on més em divertia amb ell. Com podia haver oblidat quelcom tan important?

Vaig obrir el regal i hi havia el dibuix del que em parlava a la carta i un fi braçalet de plata amb una gravació: “T'estimo petita, sempre amb tu”

El millor regal de la meua vida va ser poder saber el que sentia i poder llegir el que va escriure per mi. Vaig comprendre que ell sempre està amb mi, que mai em faltarà.

Els meus quinze anys van ser diferents als altres aniversaris perquè ell estava amb mi.

Somriu sempre